

«ΑΠΕΙΡΟΣ» ΧΩΡΑ

Κοιμᾶμαι μὲ ξυπνᾶ ἕνας ἐφιάλτης...

Βλέπω τὸ στίφος τῶν Βανδάλων νὰ μπουκάρει
 Καὶ νὰ λυμαίνεται ἀγορὲς βωμοῦς καὶ ἡρῶα
 δὲν ἔμεινε λιθάρι ἐπάνω σὲ λιθάρι
 Ἀλλάζοντας πλευρὸ ἀκούω ὁμοβροντίες
 καὶ κυνηγόσκυλα νὰ ὀρμοῦν πίσω ἀπ' τὰ βράχια
 φτερὸ δὲν σώθηκε ἀπ' τὴ γένεση τῶν ὄντων
 μόν' ἕνας ἤταυρος στοὺς βάλτους νὰ στριγγλίζει
 Φεύγοντας ἕνας πελαργὸς μ' ἀκολουθοῦσε
 ὡς τὴ γενέτειρα καὶ ἐκεῖ ἔκανε κύκλους
 πάνω ἀπ' τὸ σπίτι μου νὰ χτίσει τὴ φωλιά του
 ὕστερα ἄλλος κὶ ἄλλος... Μιὰ πατρίδα
 γεμάτη ἀποδημητικά σ' ὅλες τὶς στέγες

Καιρὸς καὶ τῆς δικῆς μου ἀποδημίας
 ν' ἀνηφορίζω στὰ τυφλὰ καὶ νὰ ἐπιβαίνω
 ἀπὸ κρημνὰ σ' ἄλλα κρημνὰ σὰν ὑπνοβάτης
 νὰ στήνω αὐτὶ στ' ἄγρια πετάγματα τοῦ αἰθέρα
 τοῦ ἀετοῦ καὶ τῆς κυνηγημένης γερακίνας

(Δεκατισμένα τὰ βουνὰ τῆς ἀνταρσίας!)

Πρὶν μπῶ στὴν πόλη μὲ τὴ λίμνη τῶν ὀνείρων
 μὲ περιμένει ἐδῶ μιὰ δεύτερη πατρίδα
 μὲ τὴ βασιλικὴ τῆς δρὸ
 καὶ στὰ κλαδιὰ τῆς
 δυὸ μελανὲς περιστερὲς δυὸ μαῦρες μοῖρες

Γιάννης Δάλλας, Περίακτος, εκδ. Τυπωθήτω, 2011